

31.03.2013 – KATECHEZA 83: JAKICH MODLITW UŻYWA KAPŁAN PODCZAS PRZYGOTOWANIA DARÓW OFIARNYCH?

Po liturgii słowa rozpoczyna się liturgia eucharystyczna. Jej układ jest obrzędowym rozwinięciem gestów i słów Chrystusa z Ostatniej Wieczerzy. Podczas jej trwania „Chrystus wziął chleb i kielich, dzięki czynił, łamał i dawał uczniom swoim mówiąc: <Bierzcie, jedzcie, pijcie, to jest Ciało moje; to jest kielich Krwi mojej. To czyńcie na moją pamiątkę>”. Dlatego też, Kościół tak ułożył cały obrzęd liturgii eucharystycznej, że jego części odpowiadają tym słowom i czynnościom Chrystusa” (OWMR 48). Jedną z tych części jest przygotowanie darów – przyniesienie i złożenie na ołtarzu chleba, wina i wody. Słowa używane w modlitwach towarzyszących złożeniu darów ofiarnych podkreślają znaczenie tego obrzędu: „Błogosławiony jesteś, Panie, Boże wszechświata, bo dzięki Twojej hojności otrzymaliśmy chleb, który jest owocem ziemi i pracy rąk ludzkich; Tobie go przynosimy, aby stał się dla nas chlebem życia; następnie nad kielichem jest wypowiedziana modlitwa: „... wino, które jest owocem winnego krzewu i pracy rąk ludzkich; tobie je przynosimy, aby stało się dla nas napojem duchowym”. Układ tych modlitw nawiązuje do biblijnego sławienia Bożej dobroci i wszechmocy, właściwego Psalmom i do żydowskich modlitw pochwalnych i dziękczynnych odmawianych podczas uczty paschalnej. Dary jakimi są chleb i wino, to przede wszystkim dary Boże, lecz równocześnie są to owoce ziemi i pracy rąk ludzkich; są więc odzwierciedleniem całego naszego życia z jego trudami i cierpieniami, które pragniemy złożyć Ojcu Niebieskiemu wraz z Ofiarą Jego Syna Jezusa Chrystusa. Przygotowanie darów – to także podkreślenie związku tej części Mszy św. z konsekracją (przeistoczeniem) i Komunią św. – dary mają się stać dla nas „chlebem życia” i „napojem duchowym”.

Po przedstawieniu Bogu darów chleba i wina celebrans odmawia po cichu modlitwę: „Przyjmij nas Panie, stojących przed Tobą w duchu pokory i z sercem skruszonym; niech nasza ofiara tak się dzisiaj dokona przed Tobą, Panie Boże, aby się Tobie podobała”. Są to słowa z Księgi Daniela (3,39n) oraz z Psalmu 51; nasza ofiara, to ofiara Chrystusa, z którą jest złączona ofiara Kościoła. Postawa pokory i skruchy jest warunkiem przyjęcia przez Boga naszej ofiary. Zewnętrzna czynność złożenia darów materialnych domaga się wewnętrznego oddania się Bogu.

Po modlitwie i okadzeniu następuje obmycie rąk. Na symboliczny charakter obrzędu wskazują słowa Psalmu 51, 4, które wypowiada kapłan celebrujący: „Obmyj mnie, Panie, z mojej winy i oczyść mnie z grzechu mego”. Obrzęd ten wyraża pragnienie wewnętrznego

oczyszczenia (por. OWMR 52). Jest więc prośba o duchową czystość potrzebną do złożenia Ofiary eucharystycznej.

Po złożeniu darów ofiarnych na ołtarzu i obrzędach, które temu towarzyszą, kapłan wzywa wiernych do modlitwy: „Módlcie się, aby moją i waszą Ofiarę przyjął Bóg Ojciec wszechmogący”. Ta formuła wraz z odpowiedzią wiernych pochodzi z przełomu XI/XII wieku i ma bardzo osobisty wydźwięk: kapłan wypowiada ją świadomy swego pochodzenia z ludu, będąc równocześnie jego pośrednikiem i przedstawicielem. Świadomość własnej niegodności każe mu szukać pomocy i wsparcia w modlitwie ludu, który wraz z nim składa ofiarę.

Przygotowanie darów kończy modlitwa nad darami. Wyjaśnia ona czynność złożenia darów chleba i wina, które pochodzą od Boga i zostają złożone Bogu; wskazuje, że przeznaczeniem tych darów jest, aby się stały Ciałem i Krwią Chrystusa; podkreśla myśl o ofierze duchowej, którą składają uczestnicy Eucharystii oraz przypomina jaka powinna być postawa chrześcijanina składającego ofiarę eucharystyczną w danym okresie liturgicznym.